

PRIJATELJSTVO

Breda Varl

V naših gozdovih, na travnikih, pa tudi ob robu kake vaške poti, živijo mravljice. Majhne, rjave, z okroglimi glavicami, majcenimi trupki in debelimi ritkami. To so zelo marljive živalice; pridne, delavne in skrbne. Zelo so hitre; pomislite: imajo kar šest nog. Od jutra do večera nabirajo hrano in druge drobnarije ter jih nosijo v svoj domek. Zvečer skupaj povečerjajo in se odpravijo spat. In tako vsak dan, dan za dnem.

Naše rjave prijateljice so živele svoje dneve po ustaljenem ritmu. A nič ni večno, pravi pregovor. Neke noči, že bolj proti jutru, jih je zbudil nenavaden hrušč.

»Tresk, bum, tresk, bum,... buummm....!«

»Joj, kaj je to... Potres, potres! ...je padlo drevo? Zemlja se bo obrnila...« je odmevalo po mravljišču.

»Kaj se pa tako derete, samo me smo prišle!« so gospodovalno odgovarjale mravlje rdeče barve, ki so strumno in v vojaškem redu korakale preko mravljišča. »Lačne smo, pot je bila zelo dolga. Dajte nam hrano!« so zahtevale. Te gospodovalne mravlje prihajajo iz drugega konca sveta, iz vroče Afrike. Podobne so rjavim mravljam, vendar so precej manjše in živordeče barve, koža se jim čudovito sveti. Pod vročim soncem uživajo življenje, saj je okoli njih vsega dovolj. Brezdelje jim prija. Mlajše hranijo starejše dokler ne odrastejo. Nabirajo sladke uši, kapljice sočnega sadja in hladijo starejše z velikimi palmovimi listi. Potem se zgodba ponovi. Tem gosposkim mravljam pravimo faraonke, po starih vladarjih iz Egipta. A vročina jih je prisilila, da zapustijo svoj dom in poiščejo novo bivališče v bolj zmernem podnebju. V novem kraju so pričakovale vladarsko postrežbo kot so je bile deležne v Egiptu.

Rjave mravlje so ostro nasprotovale: »Me si same nabiramo hrano! In tudi ve si jo boste morale, če že hočete ostati tu. Pa saj že tako ni dovolj prostora!«. Med glasnim prepirom se je na nebu pojavil roj temnih, skoraj črnih mravelj. In imele so krila! Rjave in rdeče mravlje se kar niso mogle načuditi še enim prišlekom.

»No, sedaj pa še te! Najprej faraonke, sedaj pa še one. Ne, to je pa že preveč!« so godrnjale rjave mravlje in medtem odganjale rdeče in krilate vsiljivce. Tudi faraonke niso stale križem rok. »Strni vrsto na desni! Zavaruj pridobljeno ozemlje! Odrini tisto rjavo mravljjo na levi! Ne dovoli črni mravlji, da zasede kamenček!« so deževali vojaški ukazi. Vse skupaj bi verjetno preraslo v vsesplošen pretep, če se ne bi v najbolj napetem trenutku med to silno množico mravljinkega sveta pojavil dolg, zlohoten rilec!

»Mravljinčar!!! Na pomoč, na pomoč...« so vpile rdeče, rjave in črne mravlje vse povprek. Vse so dobro vedele, da lahko na en mah pogoltne na stotine mravljič, takih ali drugačnih, rdečih ali rjavih. Tudi črne mu teknejo, le da jih zelo težko doseže. Mravlje so sedaj združile moči - vse skupaj so napadle mravljinčarja. Tega pa okorni velikan res ni pričakoval.

»Auu... Auu... Nehajte... Tudi jaz sem lačen in moram jesti...« se je branil mravljinčar. Mravlje so presenečeno obstale. »Lačen je...« so nekatere od njih sočutno vzdihnile. Tedaj so se oglasile leteče mravlje: »Ne skrbite, prijateljice! Me bomo nahranile mravljinčarja!«

»Kako nahranile? Saj se pravkar borimo za to, da nas ne bi pojedel!« so bile osuple rjave in rdeče mravlje.

»Že, že! Toda me smo mravlje enodnevnice in živimo samo en dan. Ko ležemo jajčeca v zemljo, odmremo. In sem smo prišle, da bomo nekatere legle jajčeca. Mravljinčar pa se bo lahko nasitil in tako ne bo več hlatal za vami.«

»Lačen... Lačen...« je stokal mravljinčar.

»Že prihajamo. Malo še potrpi, kmalu boš sit,« so odgovarjale leteče mravlje. Počasi so se spuščale na zemljo. Rjave in rdeče mravlje so samo nemo opazovale dogajanje in se vljudno umikale letečim. Tiste, ki so legla jajčeca, so kmalu zatem odmrle. Ni dolgo trajalo, ko je mravljinčar s slastjo polizal odmrle črne mravlje. Potem se je napotil za preostalimi, odhajajočimi letečimi mravljami, da bi naslednji dan našel novo hrano. »Tole je bilo pa res okusno. Pa še mojega lepega rilca ne bom imel več popikanega,« je zadovoljno mrmral pri sebi, ko je nerodno hlačal za odhajajočim rojem krilatih mravelj.

Rjave in rdeče mravlje so si oddahnile. Po tako napetem dogajanju so se dogovorile, da bodo raje živele kot dobre sosede in si med seboj pomagale. V slogi je moč!

